

Odvykací kúra

Obecní „nehaňba“ byl konečně odhalen a každý už věděl, kdo to je. Ale co myslel starosta Drábek tou „odvykací kúrou“, tušil málokdo. Představit si mohl cokoli a představivost nikomu nechyběla.

„Dajte mu do ruky vidle a pošlete ho k Adolfovi do hřebčína! Práce je tam dost! Aspoň nebude myslet na blbosti!“ radili někteří.

„Baže! Pořádná práce mu chybí!“ ozývali se další.

„Atož to né! Ke svým kobylám ho nepustím!“ vyletěl ze židle Adolf Klásek, který měl hřebčín na starosti.

„Prosím řa, a proč? Šak by tam enom kydal hnůj!“

„Nejde to! Můj plemenný hřebec Šimon je velice žárlivý! Kdo ví, co by sa tam potom stalo!“

„Ale Adolfe! Snáď si nemyslíš, že Kuba by ty tvoje kobyly otento...“

„Nejde to a hotovo! Šmytec! Najdite mu neco iného a moje kobyly ať nechá na pokoji!“

„Tož to vidíš, Štefane,“ oslovil Kubova otce Lojza Páleník, ten, co se v hospodě při volbě stárka pasoval za mluvčího.

Štefan, který zdědil mlýn, ve kterém se ale nemlelo, právě zapíjel v hospodě „Pod ořechem“ synovu ostudu a k radám moc nálady neměl.

„Tož to vidíš,“ dál vedl svou Lojza, „jediného syna máš, a ten, místo aby ti ve mlýně pomáhal, si pod oknama leští bambus. A eště k tomu pod cizíma. Co s tým budeš dělat, Štefane?“

„Co by?“ houkl Kubův otec, „najprv ti dám jednu po tlamě a potom ti nakopu do řiti. A bude po řečnění. Na to sám nepřišels?“

„Ale Štefane, co tak naprudko? Fšeci zme to kdysi skúšali, enom si spomeň! Enom ftom je ten rozdíl, že zme hned' neběhali s vrabcem v hrsti po celéj dědině,“ dál popichuje Lojzek. „Já na tvójém místě bych šel na radu k Leošovi Stodůlkovému, ten to vyřeší stoprocentně.“

„Proč zrovna k Leošovi? Ten přeci děcka nemá!“ probudila se ve Štefanovi zvědavost.

„Tož protože když měl Leoš psa, kerý nehlédal, jak mjél, prodal ho a kúpil si iného. Bernardýna. A fčil má pokoj. Drábek mu to poradil.“

„Lojzku, na mú dušu, že ti ale jednu vlepím! Chceš snáď říct, že ten Leošů pes dělál místo hlédání to, co náš Kuba? Což možu vymjénit vlastního syna za nejakého psa? – Aj když bych to na mú dušu nekdy aj rád udělál,“ zabručel si jen tak pro sebe.

„Tož co ten Leošů pes dělál, to sa neví, protože ho při tom nikdo neviděl, ale ví sa spolehlivo, že pořád létal za fenama. Nebo si vem toho Možišového kocúra Karla. Ani sa neví, kolik po sobě zanechal potomků!“

„Šak podla toho aj dopadl! Možiš ho nakonec rozšlápl jak žabu!“

„A ty tomu také věříš, co mu ta jeho robka navykládala, Štefane? No, jak myslíš, ale vem rozum do hrsti! Kuba už bude za pár dní plnoletý, a slyšels Adolfa. Už aj o ty svoje kobyly má strach. Nenastál čas, abys ho poslal do učení?“

„Do jakého učení? Šak sa učí v zemědělské škole, né?“

„Vím, vím, protože na inú nemá, to něň žádné tajemství. Každý nemože byt hned' doktorem či inženýrem. Tož povězme tomu třeba odvykací kúra. Kdyby sa našla nejaká, šak víš, o čem mluvím... Oba zme to kdysi poctúpili...“

„No ja, ale tá, o keré oba mluvíme, je už přeci dávno stařena! Jak otevře hubu, náš Kuba ztratí potencu, nebo jak sa tomu fčil říká, až do konca života! O tom ostatním rači ani nemluví. Pán Bůh s nama a zlé pryč! – Víš snáď o nečem novém?“

„Pravdaže vím! Kúsek za dědinú na to máme přeci aj speciální lázně! To řa nenapadlo?“

„Ty myslíš...“

„Baže myslím. A proč né? Majitelem je sice Dezidor, podla barvy kože „cizinec“, šak víš, o kom mluvím, ale určitě by sa s ním dalo neco usmlúvat.“

Dezidorovy „lázně“, o kterých Lojza mluvil, byly skutečně nedaleko. O „lázeňské hosty“, kteří se tam určitě nesjížděli jenom na kuželky a na pivo, se staraly dvě servírky a pět vyško-